

MARIE-LOUISE RØNNING

SKABERENS VÅBEN

Mørkets sangfugl

DREAMLITT

Dette er en læseprøve af *Mørkets sangfugl*

Mørkets sangfugl

Skaberens Våben 2

Af Marie-Louise Rønning

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN: 978-87-7171-218-6

Redaktør | Mie Møller Bie

Omslag | Morten Hansen

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Mørkets sangfugl

Skaberens Våben 2

Marie-Louise Rønning

DreamLitt

Prolog

Château de Caussade

Frankrig

Et barneskrig brød nattens tavshed. Monsieur Laurent lukkede øjnene og tog en dyb indånding. Han burde rejse sig, få det overstået, men med ét føltes kroppen tung og hjertet endnu tungere. Han havde allerede svigtet sin loyalitet til Rådet ved at fortie sit venskab med oprøreren Andrew Rivers og hans hustru, Isabel. Og ikke mindst fødslen af deres søn.

Men det nyttede ikke, at han vaklede nu. Dette barn måtte dø. Risikoen for, at Rådets vrede ville ramme Monsieur Laurents egen familie, var alt for stor til at turde sætte det hele over styr ved at lade det leve.

Ja, han havde givet den unge Dortha husly og oplæring på Rådets foranledning, selv da hun ikke længere kunne skjule sine kompromitterende omstændigheder, holdt det hemmeligt endda, men han havde også gjort hende det klart, at når tiden kom, ville han være nødsaget til at følge Rådets regler og skaffe barnet af vejen. Han skulle lige til at rejse sig, da døren bag ham gik op, og et svagt lys fra gangen oplyste en flig af stuen.

En hånd hvilede på hans skulder. Den rystede en smule.

„Mon chéri.“

Han åbnede øjnene, så op og mødte sin hustrus blik. Hendes kinder

blussede let, og håret var fugtigt ved rødderne. „Det blev en pige, sund og stærk.“ Ømheden i hendes stemme fik hans nakkehår til at rejse sig.

„Lilly, mon amour,“ hviskede han, tog hendes hånd og lagde den til sine læber. Hengivent kyssede han håndryggen og mødte hendes blik. Det misbilligende skær i de gyldne øjne fik ham til at slå blikket ned. „Se ikke på mig med det blik, du ved, at jeg bliver nødt til at gøre det. Det er for farligt at trodse Rådet mere, end jeg allerede har gjort.“

Hun trak sin hånd roligt til sig. „Så bør du være barmhjertig og gøre det med det samme, Dorteas er medtaget, fødslen var hård og ...“ Hun tav, idet lyden af små trin lød på trappen i gangen uden for døren.

„Papa!“ Deres datters lille, buttede ansigt dukkede op i døråbningen. Hun gned sine øjne og rakte armene ud.

„Josephine?“ kaldte Madam Vera og dukkede op ved trappen.

„Jeg tager hende, mor,“ svarede Lilly og løftede datteren op i favnen. „Gå du bare i seng igen.“ Hun smilede til sin mor.

Madam Vera nikkede og sendte Monsieur Laurent et hurtigt blik, inden hun trak sig tilbage. Han skævede efter sin svigermor. Han havde aldrig mødt en kvinde som Vera, der var i stand til at sige så meget uden at mægle et eneste ord.

„Det er midt om natten, du skal sove, lille skat.“ Lilly kyssede deres datter ømt på panden og strøg hende over håret.

„Papa!“ Josephine rakte hånden ud mod ham, men Lilly fortsatte ud af døren og op ad trappen. Sekundet inden hun forsvandt ud af hans synsvinkel, så hun sig over skulderen og fangede hans blik. „La lumière conquerra et le feu brûlera.“

Monsieur Laurent bukkede hovedet i afmagt og tvang sig selv på benene. Gangen lå stille hen, og med ét føltes turen til Dorteas værelse, som var han på vej til afgrunden.

Han stoppede op foran døren og hvilede panden mod det hårde træ.

Han tog et par dybe indåndinger, inden han forsigtigt åbnede døren og trådte ind. Den unge Dortha lå i sengen med en bylt i armene. Trods trætheden og svedigt, filtret hår strålede skønheden fra hende som det klareste månelys. Hun smilede kærligt til bylten. Synet fik benene til at svaje under ham, og hænderne begyndte at ryste.

„Monsieur Laurent,“ hilste Luthien og nejede ærbødigt.

Han nikkede uden at møde tjenerindens blik. Det havde taget Monsieur Laurent et par måneder at forlige sig med tilstedeværelsen af Luthien og hendes unge datter, Helyanwë. Der var noget ved den ældre tjenerinde, noget i hendes bundløse blink, der fik det til at krible i hans nakke. Det var, som om hun konstant mindede ham om den mørke kurs, verden pludselig syntes at have taget.

Den mørke kurs, han selv var på vej ned ad.

„De kender til formålet ved mit besøg, Luthien,“ sagde han lidt hårdt, „vil De tage Deres datter med Dem ud, nu.“ Han fikserede blikket på Dortha. Hun ikke så meget som blinkede ved lyden af hans stemme.

„Naturligvis. Helyanwë, kom, skynd dig.“

Han registrerede bevægelse fra hjørnet og kastede et flygtigt blik på Luthiens unge datter, som hun pilede tværs gennem værelset og stillede sig ved sin mors side med blikket respektfuldt fæstnet på sine foldede hænder. Pigen var køn, stærk, men også af få ord, præcis som sin mor. Trods deres ringere rang var deres rette rygge og knejsende nakker tydelige tegn på, at de nedstammede fra en stærk slægt. En slægt, der havde tjent Den Hvide Heks i århundreder og satte en stor ære i det.

„Nej, vent,“ hviskede Dortha.

Hendes stemme var tynd, udmattet, men samtidig lå der en myndig klang i den, som han aldrig havde hørt i hendes stemme før. „Jeg vil

have Luthien ved min side," sagde hun uden at se væk fra bylten i sine arme.

„Forlad os, Helyanwë, jeg henter dig snart. Gør dig nyttig og forbed et godt måltid til Frøken Dorthëa.“ Luthien sendte sin datter ud.

„Dor ...“ begyndte Monsieur Laurent, men tav, idet Dorthëa drejede ansigtet og så ham lige ind i øjnene.

Aldrig havde hendes blik været mere stålfast eller gennemtrængende. „Jeg tilgiver dig, Monsieur,“ hviskede hun og lukkede øjnene et kort øjeblik, før hun atter åbnede dem og fokuserede på bylten i sine arme. Hun rakte den ene hånd op og pillede lidt ved klædet, så barnets ansigt kom til syne.

Monsieur Laurent så væk og knyttede hænderne bag ryggen.

„Vend ikke blikket bort, Monsieur Laurent,“ sagde Dorthëa blidt. „Jeg takker dig for alt, hvad du, Lilly og Madam Vera har gjort for mig gennem det sidste år, og til trods for smerten og sorgen i mit hjerte anerkender jeg dit valg og bærer ikke nag mod hverken dig eller din familie. I handler begge ifølge Rådets lovgivning.“ Hun så op og mødte atter hans blik. „Derfor tillader jeg mig at bede dig om en sidste ting.“

Han nikkede og undgik at se på barnet.

„Anerkend mit valg, vis mig i det mindste den respekt, og anerkend min datters eksistens.“ Hun løftede bylten op fra sit bryst og blottede barnets ansigt. „Se ind i hendes øjne, og anerkend hendes eksistens.“

Monsieur Laurent sank og trådte helt hen til sengen. Han ville forklare sig, begrunde og retfærdiggøre sin beslutning, men ingen ord forlod hans mund. For der fandtes ingen ord for den synd, han skulle til at begå. Den synd, han blev *nødt* til at begå. Han mærkede et stik af varme i fingerne og betragtede sin hånd, som den rakte ud og trak klædet til side. Han var udmærket klar over, hvad det var for en kraft, der lige nu styrede hans hånd, men han gjorde intet for at bekæmpe

den. Det mindste, han kunne give Dortha, var den respekt at imødekomme hendes ønske og anerkende barnet. Barnets krop blev blottet, og straks begyndte det at klynke og trække sig sammen.

„Du spurgte mig om barnets far, og jeg nægtede dig svaret. Se på hende, og du vil få svar på dit spørgsmål.“

Hans blik fangede et lille rødt mærke ved barnet hofte. Han spilede øjnene op. „Nej ...“ hviskede han, „sig, det ikke er sandt.“

„Hun bærer englenes mærke.“ Dortha svøbte atter barnet ind i klædet og trykkede det mod sit blottede bryst. Barnet faldt straks til ro. Hun greb hans hånd og klemte den. „Se på mig, Henri,“ hviskede hun bedende.

Han mødte hendes blik.

„Både du og jeg ved, at jeg intet kan stille op imod min mosters vrede og mørke sind, jeg er ikke stærk nok, mit blod er ikke stærkt nok, men det er min datters. Englenes velsignelse flyder i hende. Jeg ved, at din loyalitet ligger hos Ambrus og Rådet, men dit hjerte er rent, Lillys hjerte er rent, lad ikke din næste gerning formørke jeres sjæle. Min datter er den eneste chance, Lyset har for at drive Mørket tilbage.“

„Dortha, du ved, at jeg ... jeg kan ikke bedrage Ambrus og Rådet ... Lilly, Josephine, deres liv. Rådet vil ikke udvise nåde, hvis det kommer dem for øre, at jeg har ladet barnet leve. Jeg kan ikke passe på hende ...“

„Søstre af Det Dyrebare Blod i Berlin har svoret troskab til min mor. Jeg har kontaktet dem, og de er villige til at opfostre hende omkringet af Den Hellige Jomfrus lys, indtil den dag hun er stærk nok til at tage kampen op og kræve, hvad der er hendes.“

„Dortha ...“

„Luthien vil drage afsted med hende. Hun vil bringe hende sikkert til Søster Gabriella.“

Han så over på Luthien, der stod rank ved sin frues side og be-
tragtede ham med sit altid granskende blik. „Er dette sandt, Luthien?
Er De villig til at bringe dem selv og Deres datters liv i fare for dette
spædbarn?“

Hun gav et lille nik, og på intet tidspunkt så han andet end stolthed
i hendes blik. „Jeg gør, hvad min frue befaler.“ Hun sænkede ærbødigt
blikket.

„Lad min datter leve, Henri, find det i dit hjerte at lade hende leve.“

Han rettede sig op. „Hvem er hendes far, Dortha? Hvilken engel er
det, der har bragt dette offer?“

Dortha sænkede blikket og kyssede sin datter på panden. „Jo min-
dre du ved, jo bedre,“ svarede hun og aede spædbarnet på kinden,
„både for dig og din familie.“

„Og for Luthien og hendes datter?“

„Jeg har svoret Luthien frihed, når hun vender tilbage.“

„Frihed? Det kan du ikke, hendes slægt er bundet til din, og nu også
til din datters.“

„Jeg løsriver Luthien og Helyanwë og sætter dem begge fri, når min
datter er i sikkerhed hos søstre.“

„Dortha ...“

Hun drejede ansigtet med et ryk. „Hvilken side vælger du, trold-
mand? Lyset eller Mørket?“⁷

Første del

„Døden kan være den største af alle menneskelige velsignelser.“

Ukendt.

Kapitel 1

Kommer døden mon luskende som en lydløs kat i ly af natten og angriber, når du mindst venter det, eller kommer den bragende som en horde af elefanter og giver dig en advarsel, inden den tromler dig ned? Er den mon smuk, smidig og hurtig, eller er den grusom, ubøjelig og torturerende langsom?

Hvordan døden end så ud, hvordan den end føltes, om den var hurtig eller trak i langdrag, var Victoria overbevist om, at den udefinerbare sorte masse, som krøb langs sandet som en bølge af arrige slanger, var døden. *Skyggerne.*

De var kommet for at kræve hendes liv. Nøjagtig som de havde krævet hendes elskede søsters liv.

Som de nærmede sig, ændrede Skyggerne form. Som røg mod himlen rejste de sig i en truende skypumpe af hvirvlende ondskab. En iskold brise slikkede sig op langs Victorias arme, hals og ansigt og flåede hende ud af den trancelignende tilstand, hun befandt sig i. Et skrig formede sig i halsen, men det blev aldrig til andet end et halvkvalt gisp. Langsomt, som om de nød det, omringede skyggerne hende. Hun gøs, ville flygte fra den isende kulde, der emmede fra dem, men ikke en eneste muskel i kroppen lystrede.

En drøm, Victoria, intet andet end en drøm.

Hun tvang frygten tilbage og betragtede skabningerne fra Helvede, da de gjorde sig klar til at angribe. „Lille kvinde af Lyset, lille kvinde af Lyset,“ hvislede de igen og igen, mens de snoede sig om hendes

ankler og videre op om knæene. Hun kneb øjnene sammen og forsøgte desperat at modstå deres hårrejsende kulde.

„Engel!“

Skyggerne hvæsende højlydt ved lyden af Matthews klare stemme og trak sig snerrende tilbage. Victoria spilede øjnene op. Som når det første morgenlys endelig bryder gennem nattens mørke, trådte Matthew direkte gennem den sorte dis. Det blonde hår bølgede, hans lyse hud strålede i solen, og en overjordisk lysende aura lå omkring ham. Han smilede og løb imod hende. Hun sukkede lettet, da han lagde armen om hendes talje og løftede hende op i armene.

„Matthew!“

Hans strålende, charmerende smil fik hendes hjerte til at smelte og blodet til at bruse rundt i kroppen, som var det den fineste champagne.

Forsigtigt satte han hende ned og tog blidt fat om hendes ansigt. „Undskyld, Engel ... undskyld, jeg forlod dig, jeg ved ikke, hvad jeg tænkte på. Kan du tilgive mig?“ De lysende grønne øjne mindede hende som altid om nyudsprungne bøgeblade.

Hun lagde armene om hans nakke og flettede fingrene ind hans bløde hår. „Der er intet at tilgive, Matthew, intet.“ Hun stillede sig på tæer, og deres læber mødtes.

Et øjeblik forsvandt verden, og tyngdekraften blev ophævet. Som en fjer svævede hun vægtløs i et kys af ubeskrivelig lykke. Et kys, der endte smerten i hjertet.

Og så kom døden listende.

Lydløs, smuk og smidig.

Den angreb uden varsel og uden nåde.

Matthews krop blev flået fra hendes. Skyggerne hævdede sig bag ham, udstødte et hæst, dyrisk hvæs og kilede, hvad der mindede om

krogede ørneklør direkte gennem hans brystkasse. Han skød nakken tilbage og brølede.

Blod.

Dybrødt, flydende og varmt, fossede det ud af hans brystkasse.

Victoria rakte ud efter ham, men den sorte masse kastede ham bort, ud af hendes rækkevidde, omringede hende og naglede hende til stedet.

„Uden kærlighed er Lyset blot en anden form for Mørke,“ knurrede Skyggerne, mens de truende nærmede sig.

Victorias hals trak sig sammen, idet kulden sneg sig ind i hver afkrog af hendes krop.

„Matthew!“ kaldte hun hæst, mens hun kæmpede for at holde sin krop oprejst, men kræfterne havde forladt hende. Knæene gav sig, og som var det selveste livet, der ebbede ud af hende, sank hun i knæ. „Matthew,“ hviskede hun og fikserede blikket på hans blodige, livløse krop, „jeg elsker dig, Matthew, du må ikke forlade mig!“ Varmen fra tårerne prikkede mod kinderne.

„Din tid er kommet, lille Kvinde af Lyset,“ hvislede Skyggerne.

Hun gispede og slap Matthew med øjnene, netop som de sorte tentakler rakte ud og lagde sig mod hendes pande. Smerten var ubeskrivelig. Mørket snoede sig ind gennem næsen og videre op i hjernen. Hun skreg og lukkede øjnene.

Et hæst kragelignende skrig lød i hendes ører, og med ét forsvandt smerten.

Victoria slog øjnene op og spjættede så voldsomt, at bogen i skødet gled ned og landede på gulvet. Heldigvis tog det bløde tæppe under stolen toppen af lyden. Hun tog et par dybe indåndinger for at få den hamrende puls ned i et mere stabilt tempo, mens hun lyttede efter skridt på trappen. Det virkede ikke til, at nogen havde hørt det. Hun åndede lettet ud og samlede bogen op. Hænderne rystede stadig en

smule. Hun lagde bogen i skødet og stirrede på de gyldne bogstaver; ‘Skygger – en skabning af Mørket, kontrolleret af Lyset’. Hun lod fingerspidserne stryge hen over bogstaverne. Hvor var det, hun var nået til? Desorienteret rystede hun på hovedet. Hun måtte være faldet hen midt i læsningen. Pludselig savnede hun Johannes’ alenlange matematikforklaringer. Hun hvilede håndfladen fladt på forsiden og pustede ud.

Hun havde lovet sig selv ikke at gå ned til Henrik og sine to søstre, før hun havde fundet den besværgelse, der ville kunne hidkalde og betvinge de fandens Skygger. Henrik havde selv sagt, at det var dem, hun skulle fokusere på, fordi han fornemmede, at de snart ville få brug for dem. Hvad end det så betød.

Så her sad hun. Krøllet sammen i stolen ved vinduet, hvor Matthew plejede at sidde, med et gabende tomt hul i maven, en såret stolthed og en følelse af total fiasko og gjorde netop det, i et forsøg på at rode bod på det hele. Det var ikke nemt, for halvdelen af bogens indhold var skrevet på latin og gav absolut ingen mening. Desuden blev hendes hjerne ved med at vandre tilbage til minutterne før, Matthew havde smækket med døren.

Det var næsten et helt døgn siden nu.

Han ville besinde sig og komme tilbage, når han var klar. Andet var fuldstændig utænkeligt. Det her kunne ikke være enden på deres forhold, det måtte det ikke være.

Hun fokuserede atter på bogen. I følge det, hun trods alt havde forstået, var disse Skygger intet andet end viljeløse, fortabte skabninger skabt af røgen fra Helvedes flammer. De fungerede som dødens håndlangere. Det var dem, der høstede de dødes sjæle på Lucifers kommando. Eller noget i den stil. Det var vel at mærke kun, indtil hendes

mormor, Den Hvide Heks, Isis, på en eller anden måde havde formået at få magt over dem.

Victoria forstod bare ikke hvordan, og det frustrerede hende. Hvad i alverden havde fået Isis, Lysets Herskerinde, til at ty til Helvedes Skabninger? Den magt, Isis havde haft over Skyggerne, var, i følge denne udlægning, gået i arv til Dortha, Isis' datter og Victorias mor, efter Isis' død. Da Dortha døde, gik magten og kontrollen over dem videre til Den Sorte Heks, Isis' yngre søster, da Dortha ingen arving havde fået. *Af hvad de vidste af*, tænkte Victoria

Nå, men det havde hun altså, og den arving sad her og bed sig selv i læben i en blanding af frygt, afmagt og frustration. Mon Den Sorte Heks lige nu sad på sin trone og bed sig selv til blods af frygt og frustration over Victorias blotte eksistens? Næppe.

En skælven fór gennem Victoria bare ved tanken, men hun rystede den resolut af sig. Den lede heks kunne bide sig til blods eller lade være. Faktum var, at magten og kontrollen over disse klamme skabninger tilhørte Victoria nu.

Hun var Isis' direkte arving, og hun var velsignet med rent engleblod. Alt, hun skulle gøre nu, var at finde en måde at hidkalde dem på, så hun kunne bevise sin arv og få dem til at underlægge sig hendes kontrol. Og når først hun havde dem i sin magt, ville hun sende dem direkte tilbage til heksen med ordre om at suge hendes modbydelige morderiske sjæl ud af hende.

Hovedet begyndte at snurre, og pludselig dukkede Irenes livløse ansigt op for hendes indre blik. Hun havde lovet at hævne hende, om det så var det sidste, hun gjorde. Hun trak hånden til sig. Tændt af en brændende hævntørst fokuserede hun endnu mere intenst og bladrede, indtil en mindre håndskrevet passage fangede hendes opmærksomhed. Den var skrevet i blæk med en sirlig skråskrift, og heldigvis på engelsk.

*I, Isis, daughter of Nut,
Lady of the sky,
Queen of the night,
mother of all stars,
Blessed and honored by the heart of the first Lotus,
call upon the Serpents of the Underworld,
Demand that you hear my call.*

The first Lotus? Hendes hånd fløj op til øret. Tanken om de lotus-sølv-øreringe, som Emil havde givet hende i fødselsdagsgave, fik det til at gibbe i hende. Hvad var det, han havde sagt, da han gav hende dem? Noget med at de havde mindet ham om hende, fordi de var symbolet på menneskets liv og ... hele evolutionen.

Med et blev hele situationen tung, som bar hun en flere tons tung sten på skuldrene. Hvor meget hun end gerne ville påtage sig ansvaret og vise sig både stærk og værdig til det, var det tydeligt, at hun ikke kunne gøre det alene. Hun lagde bogen i vindueskarmen, samlede håret i en løs hestehale og rettede lidt på tøjet. Hun havde gemt sig på værelset længe nok. Nu var det på tide at slutte sig til de andre, og i det mindste kom hun ikke tomhændet.

Will kom langsomt til bevidsthed, da han mærkede noget fugtigt på læberne. Han stak tungen ud, udstødte en dyb knurren, og hans krop spjættede ufrivilligt, da smagen af frisk blod eksploderede i munden. Et sugerør blev stukket ind i munden på ham. Han sugede og sank grådigt. Kroppen konsumerede blodet, som var den en svamp, og

langsomt blev muskler og nerver vakt til live. Og det samme gjorde bevidstheden om, hvor ynkeligt det her var. Han knurrede og spyttede sugerøret ud. Kraftedeme nej, om han skulle fodres som en fucking fagleunge.

Blodet løb ned ad hagen. Det gav et ryk i ham, da det pludselig blev slikket væk. „For fucks sake, hvad har du gang i?“ brølede han og vred sig, men tungen gled fortsat legende hen over hans læber og hage. „Syge kælling!“

Tungen forsvandt, idet et sæt kolde fingre flåede tapen over øjnene af. Han missede med øjnene for at skærme for det pludselige skarpe lys.

Det tog ham et par sekunder, før han turde åbne dem helt. En stor rund lampe med et kunstigt hvidt lys skar ham lige i øjnene. Han forsøgte at dreje hovedet, men det var stadig fastspændt. Ud ad øjenkrogen så han en skikkelse bevæge sig. Den lille sygeplejerske fra Helvede bevægede sig lydløst i rummet. Hvem fanden var den sindsforvirrede vampyrkælling, og hvad var det, hun ville med ham? Hvis han bare kunne opfange hendes fært, men det skide nellikeshit lammede hans sanser fuldstændig.

Sygeplejersken stak endnu et sugerør i munden på ham. Han ville spytte det ud, men instinktet overtog og sugede ivrigt blodet til sig.

Hun holdt sig på så tilpas afstand, at han kun kunne se hendes arm, men ikke hendes ansigt. Huden var lys, og han kunne ane lidt fregner.

Han gryntede ufrivilligt. Will havde aldrig stiftet bekendtskab med følelsen af skam; han var, hvad han var, intet mere, intet mindre, og det sidste, han gad bruge kræfter på, var at skamme sig over, at han var blevet skabt, men lige nu var han sikker på, at det var sådan her, det føltes, og det var alt andet end rart.

Hun lod ham drikke, til flasken var tom, før hun trak sugerøret ud.

„Mere,“ hørte han sig selv bede med en tør, dyb stemme. Endnu et sugerør blev stukket ind mellem hans læber. Han drak grådigt.

„Så er det godt, Will,“ sygeplejersken trak sugerøret ud alt for hurtigt. „Vi kan jo ikke have, at du genfinder for mange kræfter, vel?“ Noget ved hendes stemme fik Wills hjerte til at krympe sig. Han fucking kendte den stemme, men kunne ikke placere den. *Hvornår lærer du at være mere opmærksom? Kom så op i omdrejninger!*

Okay, det var tid til udelukkelsesmetoden. Han havde været sammen med en god portion fuldblodshunner, hvilket gjorde det svært at huske dem alle, men specielt fire stod klart i hans hukommelse. Aicha fra Cairo, en sexet lille sag med glødende chokoladebrun hud og store brune øjne, og så var der Charlotte fra London. Hun havde været bleg i huden, men havde, så vidt han huskede, ikke haft fregner, og så var der selvfølgelig Zuzanna fra Prag – en hidsig kvinde med meget store armbevægelser og en livlig fantasi, når det kom til seksuelle adspredelser, men hun havde haft mørkt hår og olivenfarvet hud.

Og så var der Justine. Den ældste af de to kvindelige stamfædre og Wills dybeste og mest velbevaret hemmelighed. At omgås med fuldblods var ikke ligefrem den mest acceptable adfærd, specielt fordi fuldblods ønskede Tusmørkebørn som ham selv udryddet. Selv ikke Matthew vidste noget om den lille eskapade. Men dette var ikke Justine, hende ville han kunne genkende til en hver tid. Ydermere var hun platinblond, lys i huden og uden skyggen af fregner.

Kroppen begyndte at restituere, og hovedet blev langsomt klarere og klarere. Han slog sine erobringer ud af hovedet. Han blev nødt til at udnytte tiden, mens hovedet var bare nogenlunde funktionsdygtigt. De havde ikke i sinde at slå ham ihjel inden for nær fremtid, for så havde de allerede gjort det og ikke bare tappet ham, men hvad fanden var det, de skulle bruge hans blod til? Fuldblods var ikke ligefrem kendt

for at rende rundt og helbrede små sygdomsramte børn, vel? De slog dem for fanden ihjel. Sælge det til højst bydende? Come on, fuldblods manglede ikke likvide midler, og desuden var hans blod det rene gift i deres øjne, så hvad var det, de ville med det?

Sygeplejersken raslede med noget metal. Sekundet efter greb hendes kølige hænder fat om hans kæbe.

Fuck!

Hun pressede tommelfinger og pegefinger hårdt mod hans kinder. Uden held forsøgte han at smække kæberne sammen.

Hun lo. „Tid til lidt tandrensning – det er jo ikke til at vide, hvem du har haft bisserne i, vel?“

Han satte alle kræfter ind på at vride hovedet ud af hendes greb, men det var umuligt.

„Lad være med at kæmpe imod, søde William *David* Richter. Du gør det bare meget værre,“ tyssede hun hånligt, men slap ham igen.

„Hvor helvede kender du mit fulde navn fra?“ snerrede han.

Hun fnisede. „Hvem kender *ikke* dit fulde navn, om jeg må spørge? Dit navn er på alles læber. Faktisk tror jeg ikke, at jeg har besøgt et kontinent, der ikke har hørt om William Richters berømte drifter.“

„Det vælger jeg at tage som en kompliment.“

„Tag det, som du vil. Den kære *Justine* tog det knapt så pænt.“

„What? Hvordan fanden–“

„–ved jeg det?“ Hun smålo. „Jeg ved alt, William, ganske simpelt alt.“

En lyd, der mindede om en lille boremaskine, fyldte rummet, og hans blod frøs til is.

„Du skal ikke nærme dig mig med den der, din sadistiske kælling!“ Han rev og flåede i remmene, men lige meget hjalp det.

Med hænder, der lod til at vide, hvad de lavede, proppede hun

kyndigt en metalkile i munden på ham og pressede den så langt tilbage, at det var umuligt for ham at spytte den ud. Hans kæber var låst.

Smerten, da slibestenen løb hen over spidsen af hjørnetænderne, var ikke engang det værste. Det var lyden. Den rungede i hovedet, skar i nerverne og truede med at sprænge trommehinderne.

Will lukkede øjnene. Billeder af samtlige bid strøg forbi hans indre blik, som var de en fucking filmrulle.

„Så,“ kvidrede hun, „er du lige så ufarlig som en gammel hankat.“ Hun trak den lille maskine væk, før hun flåede metalkilen ud af hans mund og klaskede ham hårdt på siden af hovedet.

Han lod tungen glide hen over resultatet. „Din nederdrægtige lille smatso. Fucking modbydelige kælling,“ hvæsede han. Alle skader, brækkede knogler og åbne sår, selv en flækket hovedskal, ville kroppen være i stand til at helbrede, men ikke tænderne.

„Det er et imponerende ordforråd, du har,“ grinede hun.

„Hvor fanden er jeg?“

„I skærsilden,“ returnerede hun køligt og slog ham på den anden side af hovedet.

For satan, næste gang hun ramte ham, ville han flå hånden af hende. Hvis altså ikke begge hænder havde været bundet fast. Det her var way beyond pathetic. „Kan du være mere specifik?“

„Hvad tror du selv?“

„Kom nu! Hvad kan det skade?“

„Du får intet ud af at vide det alligevel, for det ændrer ikke på noget. Det her er endestationen.“

Han kneb øjnene sammen. „Nu når du kender mit fulde navn, synes du så ikke, det ville være passende, at jeg fik dit?“

„Nej, egentligt ikke.“

„Kom nu, din kolde kælling,“ snerrede han.

„Enten lukker du ædespalten, eller også lukker jeg den for dig.“

Et billede af ham selv med mundkurv på som en fucking pittbull fløj forbi. Nope, han tvivlede ikke på alvoren bag hendes ord, så han klappede i.

Det gøs i ham, da han mærkede hendes kolde hænder løbe ned over brystkassen og videre ned til bukserne. *Say what?* Fingrene åbnede kyn-digt bæltet. Han pressede røven ned mod underlaget. „Hvad fanden laver du!“ brølede han og glemte alt om mundkurv.

Hun lo bare. Til trods for hans ihærdige indsats for at undgå det fik hun åbnet hans jeans og kringlet dem og hans tights ned over baller og lår. Alt, det krævede, var en bevægelse, og T-shirten blev revet i to stykker som et tyndt stykke papir. Hendes hænder gled kælent op ad hans inderlår og nederste del af maven.

Nej, det gør hun ikke.

„Nu mangler vi bare at få kastreret hankatten.“ Hun fnisede.

„Hvis du så meget som overvejer at lade noget, der bare minder om metal, komme i nærheden af min pik, nægter jeg at drikke noget som helst. Så udtørre jeg simpelthen mig selv.“

Hun grinede, da han gispede og febrilsk forsøgte at vride underkroppen.

„Du er et pragteksempel af en han, og som sagt, har jeg hørt, at du har været mere end ivrig efter at bevise det.“ Hun greb fat om ham og begyndte at stryge hænderne op og ned ad hans skaft.

„Skal du have en tur, din psykotiske møgsæk?“ brølede han. „Så hop op!“ Han skød demonstrativt underlivet frem.

Hun lo lavmælt, gav slip og daskede hårdt til ham. „Been there, done that, ain't going back.“ Hun tog hårdt fat i hans arm og stak en nål ind i blodåren. „Jeg har brug for lidt mere, og du skulle jo nødig

genvinde for mange kræfter.“ Hun klaskede ham på armen. „Så er der hul igennem.“

Han hørte døren åbne og lukke, og så var hun væk. Stilheden sænkede sig over lokalet. Ikke nok med at kællingen lige havde uskadeliggjort ham, men at efterlade ham med bar røv og fri dolk var toppen af ydmygelse. Hvad fanden var det, hun lige havde sagt? *Been there, done that?* Hun måtte virkelig have været et dårligt knald, siden han ikke kunne huske hende.

Han overvejede at kontakte Matthew og Eva, men tog sig selv i det. Det var for risikabelt. Måske var det lige præcis det, de ville have ham til at gøre; lokke hans søskende frem i lyset.

Fuck nej.

Kræfterne begyndte langsomt at forlade kroppen. Hovedet snurrede, og musklerne sitrede. Han pustede ud og slappede af. Der var intet, han kunne gøre andet end at lade mørket omslutte ham.

Og denne gang gjorde det ham ikke det mindste, for hvis han overlevede det her, hvilket han seriøst tvivlede på, ville livet ganske simpelt ikke være værd at leve. Måske, hvis han var heldig, kunne det være, at han aldrig vågnede op igen.